

Avund

200314

De som inte har de särskilda prövningar som någon annan person är utsatt för, kan smickra sig själva med att de är bättre än han. Men sätt dem i prövningens smältugn, kanhända är de inte på långt när så uthålliga som den som de fördömer och missbedömer. Så litet vi kan veta om en annan människas själsångest. Så få det är som förstår en annan människas situation. Därför är det så svårt att ge goda råd. Det som förefaller oss vara lämpligt kan i själva verket vara raka motsatsen...

Det finns många i världen, som ser det som ett bevis på överlägsenhet att berätta om de saker och de personer, som de inte "står ut med" i stället för att tala om de saker och personer som de tycker om. Så gjorde inte den store aposteln. Han förmanar sina bröder: "För övrigt, bröder, allt som är sant och värdigt, rätt och rent, allt som är värt att älska och uppskatta, ja, allt som kallas dygd och förtjänar beröm, tänk på allt sådant."

Avund är inte bara en felaktig inställning utan ett sjukligt sinnestillstånd, som stör alla sinnesfunktioner. Det började hos Satan. Han ville vara den främste i himlen och eftersom han inte kunde få all den makt och ära som han sökte, gjorde han uppror mot Guds regering. Han var avundsjuk på våra första föräldrar och frestade dem till synd och fördärvade dem och hela människosläktet.

Den avundsjuke blundar för andra människors goda egenskaper och ädla handlingar. Han är alltid beredd att tala nedsättande och missvisande om det som är utmärkt. Människorna erkänner och lämnar ofta andra fel, men det finns litet hopp om den som är avundsjuk. Eftersom att vara avundsjuk på en människa innebär att man erkänner att hon är överlägsen, tillåter inte stoltheten något medgivande. Försöker man att överbevisa den avundsjuke om hans synd, blir han ännu mer förbittrad på den som är föremål för hans känslor och alltför ofta förblir han obotlig.

Den avundsjuke sprider gift, var han än går, skiljer vänner från varandra och underblåser hat och uppror mot Gud och människor. Han försöker att bli ansedd som bäst och störst, inte genom att göra hjältemodiga, självförnekande ansträngningar för att själv nå fram till det höga målet, utan genom att förbli där han är och förringa värdet av andras strävanden...

En ädel natur gläder sig inte över att förorsaka andra smärta och finner inget nöje i att upptäcka deras fel. En Kristi lärjunge vänder sig med vämjelse bort från skvaller.

(Testimonies for the Church, band 5, sid 55-56)

Översättning: S. Gundler